

צופית טסה ליוון למצוא אב שהלך לאיבוד, ומצאה אישה זרה שראתה אותה באמת. סיפור על חסדים קטנים

אִישָׁה יוֹנִית עִם לֵב

• צופית גרנט־רנד

צופית גרנט־רנד
היא שחקנית ויוצרת

צילום: שי פרנקו

י

רגעים שקטים שבקושי מורגשים, ובכל זאת הם אלה שמרחיבים את הלב. רגעים שבהם מישור זר רואה אותך לא בגלל מי שאת, אלא בגלל איך שנכחת. הגעתי לאתונה בלי תכנונים. לא לשופינג, לא לנופש. הגעתי סחוטת, כמעט שקופה. מאחוריי חמישה ימים של צילומים לתוכנית "אבודים" באי כרתא. אלה לא היו צילומים רגילים אלא ימים טעונים, חשופים, כואבים. סיפור שבו חיפשתי במשך שלוש שנים אב שנעלם. פשוט כך, כאילו התפוגג מהחיים. בפעם הקודמת, לפני שנה בדיוק, הגענו לחפש אותו ביוון וחזרנו בידיים ריקות. נשארתי עם תחושת ריקנות ואכזבה, ובעיקר הרגשתי שאכזבתי את יאנה בתו, שכל כך קיוותה לסגור מעגל. אבל עכשיו, סוף סוף, מצאנו אותו. בצריף קטן, מנותק ממים ומחשמל, רחוק מהעולם, בודד, נטוש. אבל... עדיין חי. פגשנו אותו. הושבנו מולו את בתו וגרושתו. ראיתי את הלב שלו בוכה דרך עיניו הריקות וראיתי את הלב שלהן רועד אל מול מה שנחשב אבוד. זה לא היה רק רגע של טלוויזיה, זה היה רגע של אמת. אמת שמתנפצת אל תוך הגוף. כשזה נגמר אני נגמרתי גם. רציתי רק דבר אחד: להניח את הנשק. להישאר עוד רגע אחד בארץ זרה שתהיה לי לכרית. אז נשארתי. כשהגענו לאתונה אחרי שעות של נסיעה מכרתא, פניתי לסוכנות להשכרת רכב. שאלתי בשקט אם אוכל לקחת רכב מחר בבוקר ולהחזיר אותו בעוד שבוע בשדה התעופה. ענו שכן. לא ביררתי מחיר, לא דרשתי משהו מיוחד. חתמתי. שילמתי. הלכתי. למחרת יצאתי עם רכב שמרגיש כמו זיכרון ישן של מכונית. הוא חרק בכל פנייה, כבד, מיואש, הרגיש לי יותר חמור מאוטו. לא נורא, חשבתי בליבי, כשאגיע מחר לשדה לאסוף את שולי אשדרג את החמור בסוס מוסטנג מפנק. אבל בשדה לא היה סניף. שולי חיכה לי עם עיניים

שאומרות: "בואי נלך מכאן". התקשרתי לסוכנות, ביקשתי להחליף את הרכב, עניינית, בלי טענות. האישה מעבר לקו אמרה שאם אגיע לאתונה אקבל רכב חדש. חשבתי על זה, חישבתי את המרחק, הכבישים, העייפות. אמרתי: לא. אני רק רוצה להגיע לאי שלנו. להתכנס לשקט ולשלווה שהגוף הדרוך והכואב שלי מתחנן לקבל. שלוש שעות לאחר מכן, בדיוק כשהגענו לאי שלנו, הנייד צלצל. שיחה ממנה. "איפה את?" שואלת האישה. "באי", אני עונה. "את עדיין רוצה להחליף את הרכב?" "כן. אבל לא אם זה כרוך בלהגיע עד אליכם". וככה, בשקט, נפרדנו. למחרת בבוקר, טלפון נוסף. אותו קול, אותה אישה, אבל הפעם, משהו אחר עבר שם. "אני מבקשת שתשלחי לי את המיקום שלך", היא אמרה. "נהג שלנו בדרך אלייך. עם רכב חדש. לגמרי חדש". וכאן המקום שלא אוכל להשמיט, הזמן שהיא השקיעה. כי זה לא היה מעשה שירותי מהיר, טכני, קר. זו הייתה מסכת של מאמץ אנושי, של נחישות שקטה לא לוותר עליי. היא התקשרה שוב ושוב לאורך כמעט שמונה שעות וניסתה לתאם, לוודא, לבדוק, לארגן. עמדה מול מגבלות של לוחות זמנים, מרחקים, מעבורת שלא תמיד מגיעה בזמן ובכל זאת נשארה איתי על הקו, לא הרפתה, לא עשתה את מה שהיה "מספיק". היא חרגה מעבר. כאילו הייתה לה שליחות פנימית לוודא שלא אשאר עם רכב חורק, אלא עם תחושת כבוד. היא לא ידעה מי אני, אבל בכל שיחה איתה הרגשתי שמישור רואה אותי לא דרך העיניים, אלא דרך הלב. וואו, חשבתי לעצמי. לא הבנתי למה. לא ביקשתי. אבל כנראה היא הרגישה אותי. התרגשתי מהמעשה שלה, שלחתי לה מייל. וכך כתבתי:

"ורציתי שתדע אותה אישה יוונייה מסוכנות הרכב שהלב שלי, שחשב שהוא מותש, פתאום נזכר שהוא חי"

"למחרת יצאתי עם רכב שמרגיש כמו זיכרון ישן של מכונית. הוא חרק בכל פנייה, כבד, מיואש, הרגיש לי יותר חמור מאוטו"

של חשד. את לא תמיד יודעת אם להראות את עצמך או להסתתר. וכששואלים מאיפה את - לוקחים נשימה לפני שמשיבים ולפעמים אפילו משקרים בקשר לזהות. אבל לה אמרתי את האמת: אני מישראל. ואפילו לרגע הגב שלי הזדקף בגאווה שקטה של מישהי שכל כך אוהבת את העם והאומה שלה. קיבלתי ממנה חיבוק דרך שיחת טלפון. חיבוק בלי מגע, בלי מילים גדולות, רק אנושיות. כעבור כמה שעות היא ענתה לי. מכתב אמיתי. לא "תודה שיצרת קשר", לא טופס. מכתב שכולו לב: "זוהי זכות נדירה לקבל הודעה כל כך אישית ומוארת, מלאה בהכרת תודה, אמת וחיבור אנושי. הסיפור שלך מטלטל. בעולם שמלא חוסר ודאות ופחד טוב הלב נותר הכלי החזק מכולם. תודה שהבאת אותו איתך". קראתי והדמעות פשוט זרמו. כי לא ביקשתי דבר, רק נשארתי מי שאני, ויש משהו מרגש בידיעה שמישהו בעולם הרגיש אותך בדיוק בגלל זה.

"בארץ שלי אני רגילה ליחס מיוחד. אני מוכרת. שחקנית. יוצרת. יש לי תוכנית טלוויזיה שדרכה אני מחפשת בעולם אנשים שאיבדו זה את זה. רק חמישה ימים לפני כן חיברתי בין אבא שנעלם ל-28 שנה לבין בתו. אבל את... את נהגת בי בעדינות, בלי לדעת. זה ריגש אותי כל כך, דווקא כי לא סיפרתי דבר. דווקא כי נשארתי פשוטה". שיתפתי אותה גם במה שקרה לי לילה לפני במלון שלקחתי כדי שאוכל לאסוף את שולי למחרת. הגעתי לקבלה והמנהלת, שאין לה שמץ של מושג מי אני, אמרה לי: "תזמיני את החדר הכי פשוט בבוקינג", ואז שידרגה אותי לחדר הכי טוב במלון, חדר עם בריכה, בלי שביקשתי דבר. ורציתי שתדע אותה אישה יוונייה מסוכנות הרכב שהלב שלי, שחשב שהוא מותש, פתאום נזכר שהוא חי. וסיפרתי לה עוד דבר, שלהיות ישראלית היום בעולם זה לא פשוט בכלל. אנחנו בתוך מלחמה. זה לעיתים נושא סכנה שקטה, המון מקרים של אנטישמיות, של ריחוק,